

som Følge af Smitte i Kvæghandlerstalde. Spørgsmaalet om det offentlige Behandling af denne Sygdom har været drøftet for en Del Aar tilbage — jfr. Aarsberetningen fra det veterinære Sundhedsraad for 1900, S. 37 (Skr. af 22. Febr. 1901 fra Raadet til Landbrugsministeriet). Man foreslaar tillige optaget Kalvedifteritis og Pasteurellose (Vildtsyge, septisk Pleuropneumoni), to alvorlige Infektionssygdomme som af og til volder betydelige Tab, samt to meget udbredte smitsomme Kalvesygdomme Paratyfus og Paracoliinfektion. Disse Sygdomme er af saa stor Betydning, at der bør være Anmeldelsespligt for dem og Adgang til nogen Indskriden fra offentlig Side imod dem.

Under B. foreslaar man at slette Ordene „i høj Grad“ efter „Kværke“. Det er en meget vildledende Betegnelse, og den har haft den uheldige Følge, at Statistiken over Kværkens Optraeden her i Landet er blevet meget mangelfuld.

Under B foreslaar man optaget Hundesyge, Svinets enzootiske Lungebetændelse (Svinesyge) samt Knuderosen og kroniske Former af Rødsyge. Det sidste er allerede fastslaaet ved Landbrugsministeriets Bekendtgørelse af 25. April 1904. Hundesyge og Svinets enzootiske Lungebetændelse har hidtil ikke været udtrykkelig nævnt i Loven, men de spiller saa stor en Rolle, at der er al Grund til at nævne dem.

Stykket om Skab er lidt omredigeret under Hensyn til Henflytningen af Sarkoptesskab hos Hesten til § 2.

Foruden Hønsekolera finder man det rigtigt at nævne den sjældent forekommende, men lige saa ondartede Sygdom Hønsepest.

I Stedet for det temmelig antikverede Udtryk „anden Sygdom, under hvilken der udvikler sig en tyføs eller putrid Feber“ foreslaar man sat „Sygdom, som antager en umiskendelig smitsom Karakter“, og man foreslaar, at Bestemmelsen om slige Sygdomme ogsaa skal gælde for Hunde og Fjerkræ.

Med Hensyn til de Forholdsregler, der skal eller kan træffes ved Udbrud af disse Sygdomme foreslaar man kun faa Ændringer, saaledes under 2, at det ogsaa forbydes at føre angrebne Dyr til Auktioner over sammenbragte Dyr, og at det udtrykkelig siges, at Politimesteren har Ret til efter Indstilling fra Dyrlægen at forbyde Fjernelse af syge Dyr fra Besætningen. Man foreslaar dernæst den Ændring, at det bliver Fysikus i Stedet for Raadet, der

skal høres, inden det forbydes at bortbringe Dyr, som endnu ikke er syge. Man foreslaar dernæst indsat en Bestemmelse om, at Dyrlægen skal anmeldte det til Veterinærphysikus, hvis nogen af de her omhandlede Sygdomme antager en særlig ondartet Karakter eller vinder en særlig stor Udbredelse. Denne Foranstaltning vil skabe Mulighed for en mere virksom Bekæmpelse i Tilfælde, hvor det skønnes nødvendigt.

Til § 11.

Denne Paragraf foreslaas omredigeret saaledes, at der i Stedet for det vage Udtryk „Dyr, der øjensynlig lider af Tuberkulose“, angives de Symptomer, som gør Dyret mistænkt for at lide af Tuberkulose i en saadan Form (aaen Tuberkulose), at det maa anses for særlig smittefarligt. Paa samme Maade anser man det for rigtigt at anføre de Symptomer hos en Malkeko, som gør den mistænkt for at lide af Yvertuberkulose. Man foreslaar derhos at udstrække Forbudet mod at føre særlig smittefarlige Dyr sammen med andet Kvæg til at gælde ogsaa for Auktioner over sammenbragte Dyr. Endelig foreslaar man, at der paabydes Rensning og Desinfektion efter Fjernelsen af kendeligt tuberkulose Dyr.

Til § 12.

Det er almindelig erkendt, at den smitsomme Kastning er en af de Kvægsygdomme, der volder Landbruget de største Tab. Den paaføres en hidtil sund Besætning enten derved, at der i den indføres en drægtig, tilsyneladende sund Ko, som er behæftet med Kastningssmitten, d. v. s. har i sin Bør den specifikke, af Kastningsbacillen fremkaldte, snigende Betændelse, der paa et eller andet Tidspunkt af Drægtigheden fører til, at Koen kaster og saa med Børflaaddet udsaar Masser af Kastningsbaciller i Stalden, eller ved, at der i Besætningen indføres en Ko, som nylig har kastet, og fra hvis Bør der endnu en Tid udflyder smittebærende Flaad, eller som ved Parringsakten inficerer Tyren, der atter kan smitte hidtil sunde Køer. Endelig kan en Besætning smittes derved, at Køer fra den bedækkes af en Tyr fra en Kasterbesætning.

Naar man vil forsøge paa at dæmme op for Udbredelsen af denne overordentlig slemme Smitsot — hvortil der er den største Grund —, maa Foranstaltningerne gaa ud paa at hindre Smitteoverførelse ad de nævnte Veje. Dette mener man i nogen Grad at kunne opnaa ved de foreslaaede